

Sygn. akt II CSK 429/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa S. W. i K. W.
przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej E. Spółki Akcyjnej
w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 stycznia 2015 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Powodowie domagali się zasądzenia kwoty 91.400 zł tytułem bezumownego korzystania przez pozwanego z ich nieruchomości w okresie od 20 września 2001 r. do 16 grudnia 2007 r. wskazując, że na dochodzoną kwotę składa się: 4.700 zł za korzystanie z gruntu pod budynkiem trafostacji i powierzchni okalającej budynek (łącznie 48,1 m²), 32800 zł za korzystanie z budynku trafostacji o powierzchni 24 m², 26.300 zł za korzystanie z drogi dojazdowej o powierzchni 429 m², 27,600 zł za korzystanie z nieruchomości w zakresie powierzchni zajętej przez sieć kabli elektroenergetycznych średniego i niskiego napięcia, o powierzchni 450 m². Wyrokiem z dnia 29 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w S. zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 55.724, 62 zł obejmująca wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości powodów w zakresie wskazywanym przez powodów. Apelacja pozwanego, kwestionująca m.in. ocenę prawną Sądu, że budynek trafostacji stanowi własność powodów, została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 20 stycznia 2015 r.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego. Wartość przedmiotu zaskarżenia określił na kwotę 55.725 zł wskazując, że zaskarża wyrok w całości. Skarga kasacyjna została oparta na podstawie z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a wypełniające ją zarzuty i ich uzasadnienie dotyczą wyłącznie budynku trafostacji, który, zdaniem skarżącego, nie stanowi własności powodów, co powoduje, że „nieuzasadnione było przypisanie skarżącemu obowiązku zapłaty wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z budynku stacji transformatorowej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 1, 2 i 3 k.p.c. do wymagań konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należy oznaczenie orzeczenia, od którego skarga jest wnoszona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w części czy w całości, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnianie a także zawarcie w niej wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę tego orzeczenia. Wysoki stopień sformalizowania skargi kasacyjnej powoduje, że te wymienione jej elementy

konstrukcyjne muszą pozostawać we wzajemnej harmonii, przez co należy rozumieć, że skarżący ma obowiązek, odpowiednio do zakresu zaskarżenia i w zgodności z nim, sformułować wnioski o uchylenie lub zmianę całości lub określonej ściśle części zaskarżonego orzeczenia. Wnioskom kasacyjnym i zakresowi zaskarżenia powinna też odpowiadać wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., V CSK 309/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 81, z dnia 10 kwietnia 2013 r., III CSK 64/13, nie publ. oraz z dnia 24 kwietnia 2013 r., III CSK 77/13, nie publ.). Konieczne jest nadto, aby zakresy te korespondowały z zakresem, który wynika z zarzutów powołanych w podstawach skargi w powiązaniu z ich uzasadnieniem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2009 r., V CNP 40/09, nie publ.).

W skardze kasacyjnej wniesionej przez pozwanego wskazano, że wyrok został zaskarżony w całości. Z tak określonym zakresem zaskarżenia korespondują wnioski kasacyjne, o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty przez oddalenie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Jednocześnie skarżący wartość przedmiotu zaskarżenia określił na kwotę 55.725 zł, a więc tę, co do której rozstrzygnął Sąd Apelacyjny oddalając apelację. Z tak oznaczoną wartością przedmiotu zaskarżenia, zakresem zaskarżenia i wnioskami kasacyjnymi nie korespondują jednak, jak już wyżej wskazano, zarzuty ujęte w podstawie kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. i ich uzasadnienie. Zarzuty i ich obszernie uzasadnienie dotyczą wyłącznie statusu prawnego budynku trafostacji, skarżący dowodzi, że nie stanowi on własności powodów. Biorąc pod uwagę, że kwota 55.725 zł obejmowała wynagrodzenie nie tylko za korzystanie z budynku trafostacji, ale nadto za korzystanie z gruntu pod trasami kablowymi, pod drogą dojazdową i wokół budynku, należałoby stwierdzić, w odniesieniu do tej części rozstrzygnięcia, które obejmuje należność za korzystanie z gruntu poza budynkiem trafostacji, skarga kasacyjna dotknięta jest nieusuwalnym brakiem konstrukcyjnym polegającym na braku przytoczenia podstaw kasacyjnych i uzasadnienia. Brak taki skutkuje odrzuceniem skargi. Podkreślić jednak należy, że analiza podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia

wskazuje jednoznacznie, że rzeczywisty zakres zaskarżenia jest inny, węższy niż wskazany. Wyrok niewątpliwie został zaskarżony w części, w zakresie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z budynku trafostacji, bo, jak dowodzi skarżący, z technicznego i funkcjonalnego punktu widzenia budynek ten, stanowiąc ochronę urządzeń przesyłowych, sam stał się urządzeniem przesyłowym włączonym do sieci skarżącego i tym samym utracił status części składowej gruntu. Z akt sprawy wynika, że wysokość bezumownego wynagrodzenia została ustalona przy wykorzystaniu opinii biegłego. Zgodnie z treścią tej opinii, wysokość wynagrodzenia w zakresie korzystania w budynku trafostacji wynosi 39.281,13 zł. Biorąc pod uwagę, że zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy zł skarga kasacyjna jest niedopuszczalna - skarga kasacyjna pozwanego podlegała odrzuceniu.

Z przedstawionych zatem przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

Nie orzeczono o kosztach zastępstwa procesowego żądanych przez pełnomocnika powodów w odpowiedzi na skargę kasacyjną. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że nie ma podstaw do przyznania takich kosztów stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o przyznanie tych kosztów powiązała wyłącznie z rozstrzygnięciem przez siebie wskazanym, (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01; z dnia 29 marca 2011 r., IV CSK 593/10 i z dnia 8 sierpnia 2012 r., II CSK 112/12, nie publ.). W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodowie wnosili o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej, ewentualnie o jej oddalenie i z tymi wnioskami łączyli wnioski o zasądzenie kosztów, nie domagali się natomiast odrzucenia skargi kasacyjnej, co nastąpiło.